

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

sayı: 95
şubat 2006

ISSN 1300-3291
9 771300 329160

Şindbad'ın ikinci Yolculuğu

Şihirli Kaykay'ın Çizgi-romanı
Fatih Erdoğan

Bizim Evde Her Şey Canlı
Mavisel Yener

Dedem
Şiirsel Taş Dizdar

Hayvanlar ve Dünyaları:
Penguin

mavibulut

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın Süreli Yayın. Sayı: 95, Şubat 2006

Kuruluşu: 1990

Sahibi:

Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:

Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof .Dr. Meral Alpay, Aytül Akal, Ferit Avcı, Gülten Dayıoğlu, Mustafa Delioğlu,
Yıldırım Derya, Aysel Gürmen, Mustafa Ruhi Şirin, Mavisel Yener

Kapak: Ögünç Ersöz

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 4 YTL

Yıllık abonelik bedeli: 40 YTL

Baskı:

Graphis Dijital

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Sitesi

2. Cad. No: 202A Bağcılar İstanbul

Tel: 0212- 629 06 07

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930

Okmeydanı İstanbul

Tel: 0212-320 21 30

Faks:0212-320 21 33

www.kirmizifare.com

MERHABA.

Bu sayımızda birkaç yeniliğimiz var. Sayfayı çevirince okuyacağınız alıntı 'Hangi Kitaptan?' bilin bakalım.

Mavisel Yener'in tamircisi Muhtes isе muhtesem bir tip...

Bilim Oyunu'nda kanlı dağların sırrı...

Tarla faresi ile kent faresinin ünlü masalı da el yazısıyla...

Sindbad ikinci yolculuğunda...

Ve Siirsel Taş Dizdan, 'Dedem' adlı öyküsünde ince ney nağmeleriyle karşılıyor bizi...

Fatih Erdoğan
fatiherdogan@mac.com

BİLİN BAKALIM HANGİ KİTAPTAN!

Yandaki
paragrafı
okuyun.
Bakalım hangi
Kitaptan alıntı
olduğunu
bilebilecek
misiniz?
Belki resim size
yardımcı
olabilir.
Cevabı bize
yazın,
bilenleri
buradan
duyuralım.
Not-. Adres ve
e-posta iç
Kapağımızda.

Hangi Kitaptan?..

"Çünkü ben kitabımın baştan savma okunmasını istemem. Bu anıları anlatırken o kadar üzüntü duyuyorum ki! Arkadaşım koyunuyla çekip gideli çoktan altı yıl oldu bile. Kitabımda onu betimliyorsam, bunu onu unutmamak için yapıyorum. Bir arkadaşı unutmak üzücü. Herkesin arkadaşı olmamıştır. Hem onu unutursam, yalnızca rakamlarla ilgilenen büyüklere dönebilirim. İşte ayrıca bu yüzden de bir kutu boyayla birkaç kurşunkalem satın aldım. Bir insan altı yaşından bu yana bir boa yılanını içiyle birlikte ve dıştan gösteren iki resimden başka hiç resim yapmamışsa, bu yaşta yeniden resim yapmaya kalkışması kolay iş değil! Kuşkusuz, olabildiğince asıllarına benzeyen resimler çizmeye çalışacağım. Ama başaracağımdan da tümüyle emin değilim. Bakarsınız biri güzel olmuştur, bir başkası aslına benzememiştir."

ZAMPOK EYİN Pİ

İki cambaz bir iptе oynamaz
Bir iptе bir sürü cambaz
Hilebaz, madrabaz, kumarbaz

İki cambaz bir iptе oynamaz
Bir iptе bir sürü cambaz
Ateşbaz, işvebaz, hokkabaz

İP NİYE KOPMAZ
ZAMPOK EYİN Pİ!

Orhon Murat Arıburnu

Resim: Yıldırım Derya

BİZİM EVDE HER ŞEY CANLI!

Mavisel YENER

PENCERENİN kenarına oturmuş tamirciyi bekliyordu. "Çok gecikti," dedi kendi kendine. Kedisi Pamuk, usulca yanaştı yanına, mırıldandı.

"Ah Pamuk, sen de olmasan beni kim anlar? Bütün işlerim kaldı, musluk da bozulacak günü buldu,-, dedi. Tırmık onu anlıyormuş gibi kucağına zıpladı, çekik gözleriyle yeşil yeşil baktı. Kapı çalınca, Gül hanımla beraber kapıya koştu.

Gül hanım sarışın, ufak tefek genç tamirciyi buyur etti:

"Hoş geldin usta. Musluğum bozuldu.

"Usta* sözcüğü pek hoşuna gitmişti gencin. Ayakkabılarını çıkarırken kasım kasım kasılarak konuştu:

"Bakarız şimdi!.,

"Adın ne senin?.,

"Muhteş!.,

Gül hanım banyoyu gösterdi. Muhteş, tamir çantasını açıp içinden aletlerini çıkardı. Musluğu söktü,

"Contası eskimiş,» dedi. onu değiştirdi. Gül hanım tamiratın çabucak bitmesine sevinmişti.

"Çocuğunuz var mı?» diye sordu tamirciye.

"Evet var! Bir yaşında.»

Gül hanım ustanın parasını öderken kitaplarından birini imzalayıp armağan etti.

"Ben kitap yazarıyım, çocuğunuza bunu götürün. Büyüdüğünde okusun!»

Çamaşır sepetini yere boşaltıp renklilerle beyazları iki ayrı kümeye ayırdı. Önce beyazları yıkamaya karar verdi; makineye tıktıktan sonra kısa programa ayarladı ve salona geçti. Yalnız yaşamak çok zor, diye düşündü Gül hanım. "İşte şu kuş, bir de kedi. Onlar da olmasa kiminle konuşurdum bilmem. Çamaşır makinesi, bulaşık makinesi canlı değil ki konuşasın.»

Birden durdu, dikkat kesildi. İçerden sesler geliyordu sanki. Yoksa banyoda

biri mi vardı? İyice kulak kabarttı, evet kesinlikle biri vardı... Hemen banyoya koştu. Lavabonun altından 'pıt pıt' sular damlıyordu. Hemen telefona sarıldı:

"Alo muslukçu mu?"

"Evet!"

"Az önce benim musluğu tamir etmiştiniz hani. Ama bir yerlerden sular akmaya başladı, hemen gelebilir misiniz?-"

Karşıdan ses gelmedi bir an. Sonra konuştu:

"Adresi alayım."

"Ben Gül, hani sokağın köşesindeki apartmanda oturan. Yazarım, hatırladınız mı, siz giderken bir de kitap armağan etmiştim çocuğunuz için. Az önce buradaydınız ya canım!"

"Tamam yarın geliriz!-"

"Neee! Yarın mı?."

Telefondaki ses ısrarcıydı:

"Şu anda dükkânda kimse yok, ancak yarına.-"

Gül hanım umarsızlık içinde kapattı telefonu. Banyoya gidip su damlayan yere bir kova koydu. Bir an gözü çamaşır makinesine takıldı. Makine kendi kendine durmuştu. Biraz

kurcaladı, sanki makinenin inadı tutmuştu, kesinlikle çalışmıyordu. Kapağı açmasıyla birlikte içindeki köpüklü suyun banyoya boşalması bir oldu. Yerde, bir sonraki tur için beklettiği renkli çamaşırlar bir anda köpükler içinde kaldı.

O ana kadar ilgiyle sahibini izleyen Pamuk, üzerine doğru gelen köpüklü suları görünce ürktü, geriledi... Islanan renkli çamaşırlar neşe içinde, banyo zemininde hareket etmeye başlamışlardı bile. Pamuk'un şaşkınlığından yararlanıp, onu devirmeye çalıştılar. Pamuk, panik içinde zıpladı ve hızla banyo kapısına koştu. Gül hanımın, damlayan suyu toplamak için musluğun altına koyduğu kovaya çarptı.

Kova devrilince, içinde biriken sular, tüylerini sırlıslam etti. Ardından hızla gelen suları kollayıp bir yandan korkuyla kaçarken, önünü göremedi ve uzun ayaklı sehpaye çarptı. Sehpada duran kuş kafesi, her zamanki gibi sakin bir gün geçireceğini sanan minik

5

kuşun korku dolu bakışları arasında, koridora kadar yayılan köpüklü suların üzerine devrildi...

Gül hanım şaşkın, kuşa mı baksın, durmadan köpükler kusan banyosuna mı baksın, ıslak ıslak salondaki koltuğa fırlayan Pamuk'a mı baksın bilemedi. Zaten tam o sırada, koridora doğru akan renkli suyun geride bıraktığı izi görmüştü. Salona doğru kırmızılı morlu karışık renkte bir köpük yayılıyordu. "Hay Allah, çamaşırları boya döküyor!-, diye söylenerek, çamaşırları, elindeki çamaşır sepetine toplamaya çalıştı.

Pamuk can havliyle atlayınca sehpanın üstündeki bibloyu devirmişti. Gül hanım, sabaha dek köpük temizledi, kova boşalttı. Pamuk'un ıslattığı her yanı sildi. Çamaşırların boyadığı yerleri ovaladı, ıslak ıslak birbirine boya vermesin diye her birini tek tek eliyle sıkıp, evin değişik yerlerine astı. Her yerinde renkli bir bayrak sallanan bayram yerine dönmüştü evi.

Yatak odasına yöneldi ve geceliğini bile giyecek gücü bulamadan, üzerindeki günlük giysileriyle yattı.

Sabah erkenden kapı çaldı. Muhteş gelmişti.

"Hâlâ su damlıyor mu abla?"

Gül hanım sinirliydi:

"Kendi kendine tamir olacak değil mi ya, damlıyor tabii!"

"Tamam, hallederiz şimdi..,

"Hallet! Çabuk ama.-,

"Ne oldu ki abla? Bu ne acele sabah sabah?"

"Ne olmadı ki? Lavabodan sular damladı, çamaşır makinesi bozuldu..."

Muhteş, bunların önceki gün yaptığı tamirle ilgisini anlamadı. Sinirli bir bayana yanıt vermek de işine gelmedi. Elindeki tamir çantasını sallaya sallaya sessizce banyoya yöneldi.

Gül hanım sesini yumuşatarak konuştu:

"Sizin tamirinizle çamaşır makinesinin bozulmasının da bir ilgisi vardır, değil mi?"

"İlgisi yok!"

"Peki ya ne olmuş o zaman?"

"Bulacağız."

"Musluğu iyi sıkıştırmadınız mı yoksa?"

"Onunla ilgisi yok!"

"Ya neyle ilgisi var?"

Muhteş sorulardan sıkılmıştı, suyun nereden geldiğini bulamıyordu. Islak elleri gitgide daha da beceriksizce çırpınıyordu borular arasında.

"Yok olmaz, böyle bir boru olmamalıydı burada.»

"Yapılacak bir şeyler olmalı ama!

"Akıl akıldan üstündür yazar abla, sen ne dersin?»

Boru sızdırıyor olmasın?» dedi Gül hanım.

*Aa, evet boru çatlak olmalı. Bunu şu anda yapamayız. Duvarı yararak boruyu değiştirmem gerek. Bunu yarına bırakalım. Ben en iyisi ana vanadan suyu keseyim, yarına kadar idare ediverin.» dedi Muhteş.

"Olur mu canım, nasıl susuz durayım ben. Saat kaç kadar sürerse sürsün, yapın şunu.»

Muhteş. muhteşem bir hareketle gömleğinin kollarını sıvadı, çalışacağının işaretiydi bu.

O sırada Gül hanım ıslak terliklerinin altından gelen sıcaklığı hissetti.

"Ustaaa. şimdi de sıcak sular akıyor!»

"Yok abla bir şey.»

Sıcaklık gitgide arttı. Yerlerden buhar çıkmaya başlamıştı. Banyo terliyordu neredeyse. Yerdeki su, birikinti olmaktan çıkmış, göl haline gelmişti. "Bir şey yap!» diye bağırdı Gül hanım.

Sıcaktan alınanda biriken terleri elinin tersiyle silerken:

"Tamam şimdi buluruz nereden geldiğini," dedi Muhteş.

Lavabonun altındaki dolaptan sarkan hortumları çekiştirdi. Banyo gitgide ısınıyordu, aynalar buharlanmış, göz gözü görmez olmuştu.

O anda fışır fışır sesler geldi duvarın içinden.

"Küvetin musluğunda da problem var mıydı abla?..

"Yahu ne küveti kardeşim, sen lavaboya baksana. Suyu kes, bir şeyler yap!"

"Aaa, iyi fikir abla. En iyisi vanadan kapatalım suyu!"

O sırada Pamuk miyavladı. Muhteş sanki hiçbir şey yokmuş gibi kediye baktı, gülümsedi:

"Abla bu kedinin miyavcasından anlıyor musun sen?"

"Anlıyorum elbet, sana 'işini çabuk bitir'» diyor.

"Abla bunun canı sıkılmaz mı bütün gün evde ya? Yok mu arkadaşı?"

"Yahu kardeşim sana ne, bak işine!" diyemedi. Ya işi yarım bırakır da giderse diye korktu.

"Mahallede çok arkadaşı var; gezgin kedi, bahçe kedisi, bodrum kedisi, çatı kedisi, balkon kedisi, park

kedisi, korkak kedi, kara kedi.....

Islıkla bir ezgi tutturdu Muhteş.

"Abla radyo yok mu bu evde?"

Gül hanımın sabrı taşmak üzereydi, yine de açtı radyoyu, banyodan duyulsun diye sesi yükseltti.

"Tamam abla... Ben şarkı söyleyerek çalışırım çoğu zaman. Yani şarkı söylemeden duramam. En yenileri, en sevilenleri hemen ezberlerim.»

Vanayı kapatmalarına rağmen birden poffff! diye ses çıktı ardından şorrrrr! diye bir çağılayan sesi! Gül hanım ne yapacağını şaşırmıştı.

"Üzülme abla, önemli değil. Hemen hallederiz.»

Onun bu umursamazlığına iyice kızmıştı Gül hanım. İçerideki buhar dağılsın diye banyonun küçük penceresini açmak için uzandı, ayağı kaydı, az kalsın düşüyordu.

"Abla sen yazarsın değil mi?"

"O eskidendi! Şimdi katilim!» demek geçti içinden, dişlerini sıktı. Güçlkle yanıtladı:

"Evet!»

"Abla, dünyaya her gelen kitap yazabilir mi? Ben de yazsam mesela,»

Gül hanım, kayganlaşan zeminde

düşmemek için debelenirken yanıtladı:

"Herkes yazamaz tabii...»

"Sen kediler hakkında mı yazıyorsun?"

"Nereden çıktı şimdi bu?"

Pamuk bunu duyunca, koşa koşa kayboldu gözden. Banyoda yine bir şeyler olacağından korkmuştu besbelli.

"Abla sana bir şey diyeyim mi, ben ustayı çağırırsam iyi olacak.»

"Neee, sen usta değil misin?"

"İşe dün başladım! Ama abla, suç banyonun borularında!»

"Ne suçu varmış boruların?"

"Baksana abla, senden bile eski bu borular, çürümüş, yıpranmış. İşe yaramaz artık!»

İnsanların kızınca söyledikleri tüm kötü sözcükler, banyodaki sıcak havadan buharlaşıp, aynaya yapışmıştı sanki. Gül hanım çok uğraştı ama, söyleyebileceği bir sözcük yakalayamadı. Tek düşündüğü, boruların sağlam kalanlarını Muhteş'in muhteşem ellerinden kurtarmaktı.

Bir de oturup bir öykü yazmaktı... Muhteş aletlerini toparlarken Gül Hanım öykünün adını koymuştu bile: "Bizim Evde Her Şey Canlı.»

Bilim Oyun

Fatih Erdoğan

Geçen sayımızdaki bilimoyunumuz bir soruyla bitmişti: Uludağ'ın tepesinde niye kar var? Birçoğunuzun yanıtı hazırda tabii. Dağların yüksek yerlerinde sıcaklık düşüktür de ondan. Peki, yükseldikçe sıcaklık düşüyorsa, İkarus'un kanatlarının mumu neden yükseldikçe eriyor? Tersine, yere yakinken erimesi gerekmez miydi? Çünkü eğer yere yakınsak, yerküre güneşin sıcaklığını bize daha kolay yansıtır. Bazılarınızın sesini duyar gibiyim: "Bir de basınç konusu var!" Evet, bir de basınç konusu var. Basınç düştükçe sıcaklık da düşer. Uludağ'ın tepesindeki basınç deniz seviyesindeki basınçtan daha az olduğu için yüksek yerlerde sıcaklık düşüktür. (Basınç yükselince de sıcaklık yükselir. Bakınız mutfaktaki düdüklü tencerenin çalışma ilkesi. Artık çok kullanılmıyorlar, ama bu tür tencerelerin neden öteki normal tencerelerden daha çabuk pişirdiğini büyüklerinize sorun anlatsınlar. Öyle televizyonun karşısında boş boş oturmasınlar!) İşte bu nedenlerle, geçen sayımızdaki efsanenin kahramanı İkarus'un kanatlarını tutan mumların yükselince eriyeceğine ilişkin cümle bilimsel değil. Ama tabii, efsaneler bilimsel olmak zorunda da değil yani. Biz efsanelerden bilimsel bulguları elde etmekte yararlanabiliriz. Jeolog bir arkadaşım var. Ünlü bir jeolog. Avrupa Bilimler Akademisi Ödülü ve kimbilir bilmediğim kaç ödülün sahibi. Adı Celal Şengör. Yerkürenin oluşumuyla ilgili önemli ve yeni bir kuram geliştirerek, o ana kadar bilinenlerin gözden geçirilmesini sağlayan değerli bir bilimadamı. İşte bir gün bu arkadaşımın evine gittiğimde kitaplığında uzakdoğu ülkelerinden birinin yerel masallarını kapsayan birkaç cilt görmüştüm. Jeoloji kitaplarının arasında duruyordu. Celal açıkladı: "Masalları okuyorum. Çünkü masallarda bazen örneğin şöyle bir bölüm oluyor: 'Sonra yer yarıldı ve içinden bir ateştopu çıktı.' Bu bölüm üzerine düşünüyorum. Bu masalı ilk anlatan kimse belki de yaşadığı bir olaydan yola çıktı. Yani belki de jeolojik bir yer hareketi oldu ve bunu anlatıyor. İşte bu masal sayesinde biz jeolojik oluşumlarla ilgili ipuçları elde ediyoruz. Nasıl? Edebiyatın elle tutulur yararları da varmış, değil mi? Yeni bilimoyunumuz bir sonraki sayımızda. Hoşça kalın!

Tarla Faresi ile Kent Faresi

Küçük

tarla

faresi, küçük çiftliğin
küçük

tarlasındaki

küçük evinde mutlu bir

hayat sürüyordu. Çok zengin
değildi. Ancak, kendisine

yetecek kadar yiyecek

bulabiliyordu. Bazen birkaç

mısır tanesi, bazen fındık,

bazen de çiftçinin sofrasından
arta kalanlarla yetiniyordu.

Bir gün, kent faresi onu
ziyarete geldi. Kentteki
yaşamından sıkılmış, şehir
dışında birkaç gün geçirmenin
iyi bir fikir olduğunu,
düşünmüştü. Tarla faresi onu
içtenlikle karşıladı.

Ne kadar sessiz ve sakin
bir yer! Burada çok huzurlu
olmalısın, dedi kent faresi
tarla faresine.

Akşam yemeği saati
geldiğinde tarla faresi evindeki
birkaç parça yiyeceklerle küçük
bir sofraya hazırladı. Tarla
faresi bu sofrayı görünce
burun kıvırdı: Benim zavallı
küçük arkadaşım! Burada
açlıktan öleceksin. Bu kadar
az yemekle nasıl
yaşayabiliyorsun? Evet burası

huzur dolu bir yer ama
hayatın çok sefil dedi. Küçük
tarla faresi bu sözlere biraz
alınmıştı ama kent faresi
kentteki güzel yiyeceklerden söz
edince kentteki yaşam merak
etmeye başladı.

Sonunda kent faresi onu
birkaç günlüğüne kentteki evine
davet etti. Gel de kendin gör!
Oradaki yiyecekleri tadınca bir
daha buraya dönmek
istemeyeceksi! Kentte yaşamak
burada yaşamaktan çok daha
güzel, dedi.

Birkaç gün daha orada
kaldıktan sonra birlikte kente
doğru yola çıktılar. Tarla
faresi arkadaşının kentteki
hayatını gerçekten çok merak,
ediyordu.

Oraya vardıklarında tarla
faresi çok şaşırdı. Kent
faresinin evi. büyük zengin bir
ailenin, güzel evininin, büyük
ve şık yemek odasında yer
alan bir delikti. Birlikte gizlice
ailenin akşam, yemeğini
bitirmesini beklediler. Akşam
yemeği bitip de
herkes odadan
çıkınca kent
faresi: Haydi!

Şimdi sıra bize geldi! dedi. Koşarak yemek masasına gittiler. Önce sandalyeye, oradan, da masaya tırmandılar. Bu sofraya gerçekten de harika yiyeceklerle doluydu. Kent faresi arkadaşına çok konuksever davranıyordu. Oradan oraya koşuşturup en güzel yiyecekleri ona getiriyordu. Tarla faresi teşekkür etti.

Tam o sırada yemek odasına kocaman bir kedi girdi. Çok iyi niyetli bir kedi olduğu söylenemezdi. Kent faresi kediyi görünce arkadaşına: Kaç! Canını kurtar! diye bağırdı ve kaçıp evine girdi. Tarla faresi neye uğradığını şaşırılmıştı ve çok korkmuştu. Hemen masadan aşağı atladı. Kedi peşine düşmüştü. Masanın altında bir kovalamacadır başladı. Tarla faresi kendini güçlüklerle arkadaşının evine atabildi.

Bir süre sakinleşmeyi bekledi. Kalbi küt küt atıyordu. Kent faresi ise evinin kapısından kediyi gözlüyordu. Bir süre sonra: Tamam! Tehlike geçti. Kedi dışarı çıktı. Şimdi gidip ziyafetimize kaldığımız yerden devam edebiliriz, dedi.

Ama tarla faresinin buna hiç niyeti yoktu. Teşekkür ederim, ama ben bir daha oraya gitmem. Evet. Benim evimde buradaki kadar güzel yiyecekler yok ama buradan daha güvenli. Orada az yiyecek olabilir ama ben huzur dolu bir yaşamı her şeye tercih ederim! dedi.

Ertesi gün eşyasını topladı ve arkadaşına teşekkür ederek küçük çiftlikteki küçük evine geri döndü.

SİHİRLİ KAYKAY

Fatih Erdoğan

ÖZET:
BÜLENTİN HAYAT-
TA EN ÇOK
İSTEDİĞİ ŞEY BİR
KAYKAYDI. BİR GÜN
MEŞE AĞACINDAN
KAFASINA BİR
PALAMUT DÜŞTÜ.
PARKTAKİ BANKIN
ALTINDA BULDUĞU
KAYKAY BİR
TUHAFTI...

AL GİT ŞU
SAÇMA KAYKAYINI!

AYARSIZ O!
BOZUK...

NERESİ
AYARSIZ?

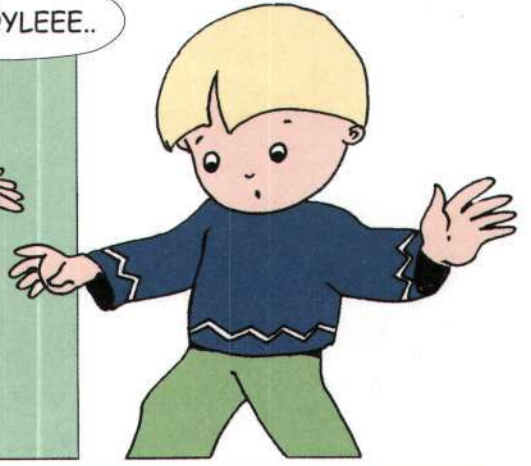

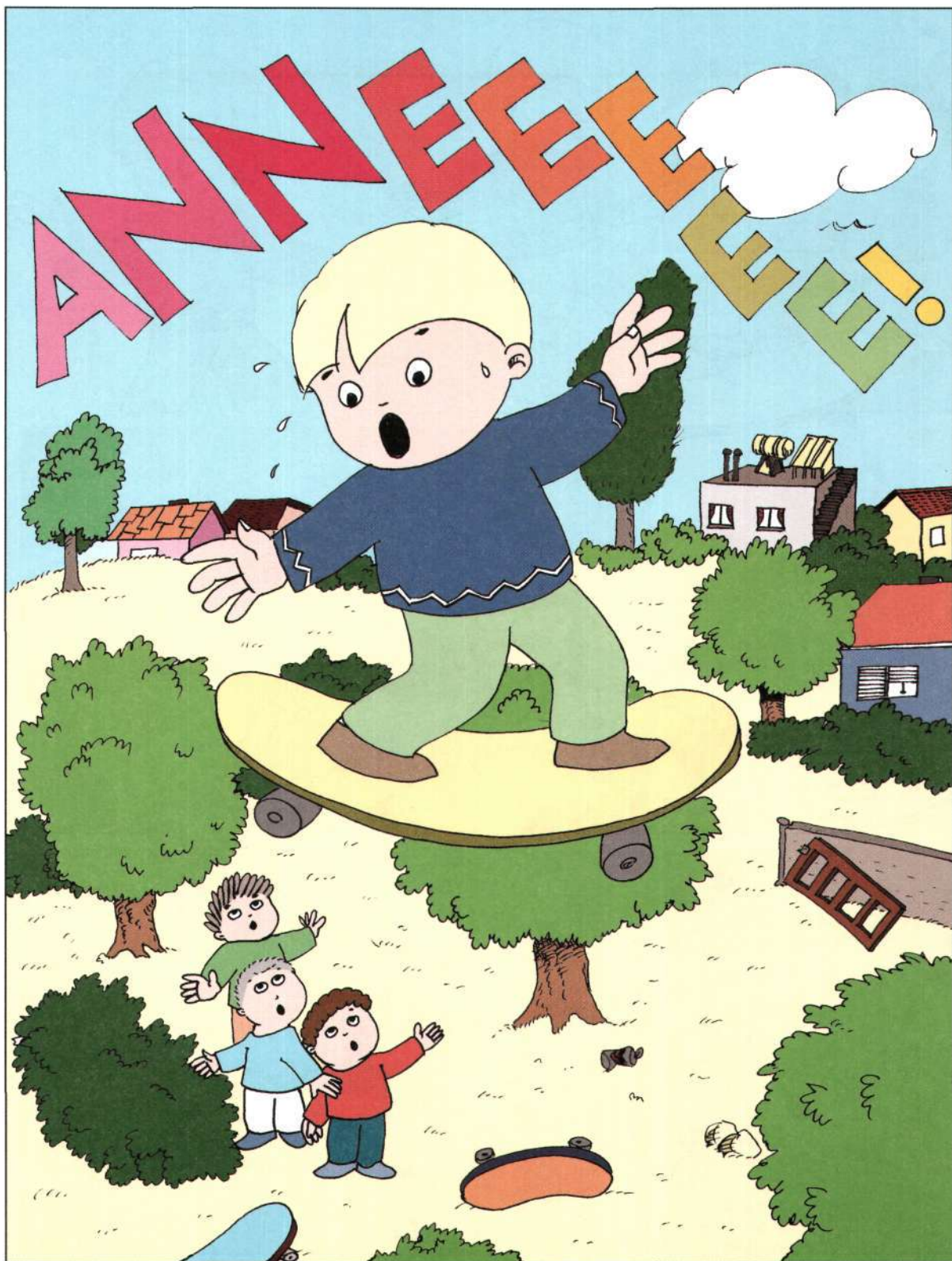
BENCE
AYARSIZ FİLAN
DEĞİL.

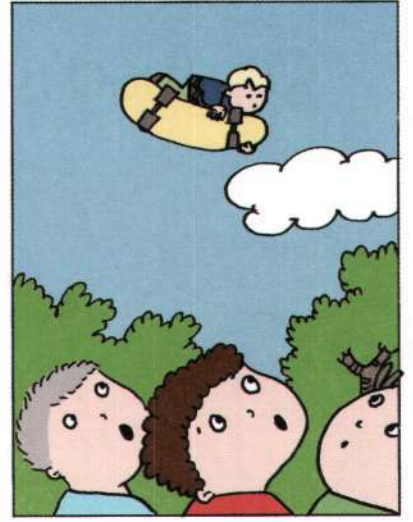

NORMAL Bİ
KAYKAY İŞTE...

Sindbad'ın İkinci Yolculuğu

"A slında bu ilk yolculuğumdan kazandıklarım, benim evimde huzur içinde yaşamama yeter de artardı bile," diye sözünü sürdürdü Sindbad. Yoksul dostuyla bir kez daha buluşmuşlar, muhteşem malikânenin salonunda söyleşiyorlardı. "Ancak, rahat mı battı nedir, yine bir yığın mal alıp yeni diyarlara, uzaktaki *adalara* doğru yola çıktım.

18

Gemimiz birçok adaya uğradı. Buralarda kazançlı alışverişler yaptım; ancak bir gün yolumuz ıssız bir adaya düştü. Hiçbir canlı varlık yokmuş gibi görünüyordu, ama meyve ağaçları, otlaklar ve akarsular vardı. Yani çok çekici bir yerdi. Hiç değilse biraz dolaşmak amacıyla karaya çıkmaya *karar* verdik.

Yanıma biraz şarap ve biraz da yiyecek alıp ötekilerden uzağa bir su başına gölgeye oturdum. Yemeğimi yedikten sonra uyku bastı. Uyandığımda, gemimin beni orada bırakarak yelken açmış olduğunu dehşetle gördüm.

Aptallığım için kendi kendime öfkeyle söylendim, ama bunun bana bir yararı olmayacağını bildiğim için adanın tümünü görebilmek için bir tepeye tırmandım. Uzakta beyaz bir şey gözüme ilişti. Hemen oraya doğru seğirttim.

Tuhaf bir şeydi; yuvarlak, pürüzsüz yüzeyli, kubbeimsi. Bu neyin nesidir, diye düşünüp dururken birden ortalık gölgelendi. Gün ilerlediyse de güneşin batmasına daha vardı. Bu ne olabilir, demeye kalmadan ömrümde hiç görmediğim kadar kocaman bir kuş, kanatlarıyla göğü karartarak indi. Denizcilerin sözünü ettiği ünlü anka kuşu olmalıydı bu. Şu beyaz yuvarlak şey de onun yumurtası.

Herhalde yumurtasının üzerine oturmaya geldi diye düşündüm. Aceleyle altına girip saklandım. Gerçekten de gelip yumurtanın üzerine oturdu. Hemen kendimi onun bacağına bağladım.

Sabaha kadar öylece bekledim. Az sonra kuş havalandı. Tabii ki ben de onunla birlikteydim. O kadar yükseklerle çıktık ki, gözlerim karardı ve midem bulandı. Bayılmışım. Kendime yeniden geldiğimde yerdeydik ve tabii hala kuşun bacağına bağlıydım.

Bir daha aynı korkunç yolculuğa çıkmamak için hemen kendimi çözdüm. Tam zamanında davranmışım, çünkü bir saniye geçmeden, gagasında bir yılanla kuş havalandı.

Beni nereye getirdiğini bilmiyordum. Çevrem duvar gibi yükselen, tırmanılamayacak kadar dik tepelerle çevriliydi. Adadan kurtulmuştum ama hiç de iyi bir durumda sayılmazdım doğrusu. Birden bütün derdimi unutturacak bir şey fark ettim. Bastığım zemin iri elmas parçalarıyla dopdoluydu.

Ama, yüreğimi korkuyla dolduran gerçek şuydu ki, yerde başka şeyler de vardı. Bir an önce oradan uzaklaşmam gerektiğini bana söyleyen acı bir gerçek: Yılanlar... Bir fili bile bir lokmada yutabilecek kadar iri yılanlar vardı her yerde.

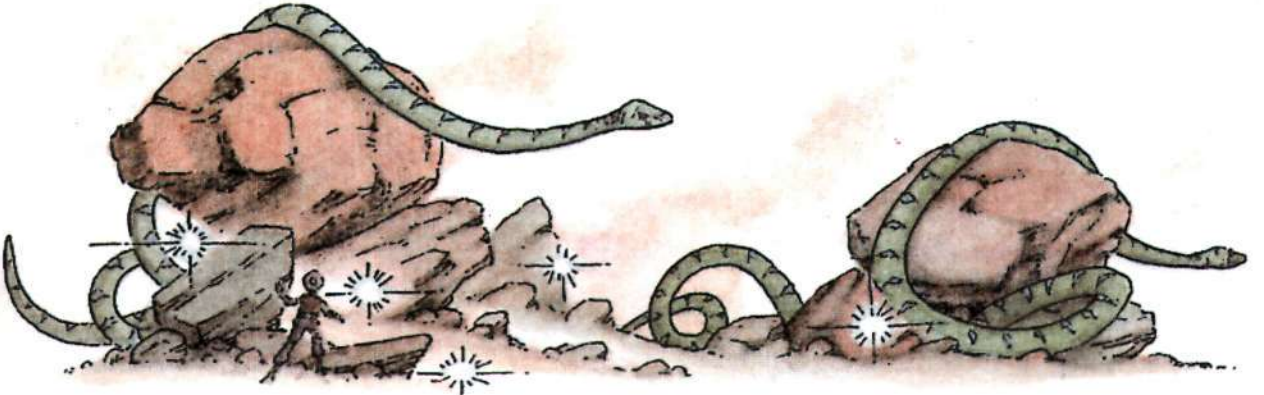
Neyse ki güneş yükseldikçe hepsi, sanırım anka kuşuna yem olma korkusuyla, kuytu köşelere doğru sokuldular. Ama gece bastırınca birer birer ortaya çıkmaya başladılar. Geceyi böyle geçiremezdim. Mutlaka gizlenecek bir yer bulmalıyım.

Bir mağara buldum. Girişi dar olduğu için bir kaya parçasını iterek kapattım. Şimdi uyuyabilirdim. Dışardan yılanların korkunç tıslamaları geliyordu.

Gün doğar doğmaz çıktım. Vadide biraz yürüdüm. O kadar çaresizdim ki, yerdeki elmaslara gözüm görmüyordu bile. Gemiden getirdiğim yiyeceklerle biraz idare etmişim, ama bitkinlikten oracığa uzanıp uyuklamaya başladım.

Tam dalıyordum ki, pat diye bir ses duyup yerimden sıçradım. Tam yanımda koca bir et parçası duruyordu. Az öteye bir parça daha düştü. Sonra bir parça daha. Öyle sert düşüyorlardı ki, yerdeki elmaslar etin içine gömülüyordu.

Yine denizcilerin anlattığı bir öyküyü anımsadım. Denizciler etleri buraya özellikle atıyorlardı. Daha sonra kuşlar etleri yemek üzere buradan aldıklarında da yuvalarına gidip etin üzerindeki elmasları topluyorlardı.

İşte bu çukurdan kurtulmanın bir yolunu bulmuştum. Etlerden birini sırtıma bağladım ve beklemeye başladım. Cebimi de elmaslarla doldurmayı unutmadım tabii.

Çok beklemem gerekmedi. Kartalın biri beni kavrayıp yuvasına götürdü. Yuvanın başında beni bir tacir bekliyordu. Elindeki sopayla kartalı kovaladı. Beni görünce çok şaşırdı ve onun elmaslarını çalmaya hakkım olmadığını söyledi.

"Beni dinle!" dedim. "Hırsız değilim ben. Seni de beni de ömrümüzün sonuna dek yaşatacak kadar elmasım var zaten. Vadiden aldım ve en irilerini seçtim."

Öteki tacirler de başımıza toplanmıştı. Başıma gelenleri ilgiyle dinlediler. Kurtulmak için yaptığım numaraya ve daha çok da cebimdeki taşlara hayran olmuşlardı.

Beni kurtaran adama daha fazlasını önerdiysem de o yalnızca en küçük olan taşı seçti. Ona göre bu daha uğurluymuş. Geceyi onlarla birlikte geçirmeme izin verdiler. Daha sonra da tacirin evine gittik. Öykümü bir kez de onun karsına ve çocuklarına anlattım.

Daha sonra da memleketime döndüm. Elde ettiğim serveti yakınlarımla ve yoksullarla paylaştım."

Öyküsünü bitirince Sindbad, Hindbad'a bir kese altın daha verdi. Ertesi gün yeniden gelmesini istedi.

Treasury of Literature for Children.

©Hamlyn, 1983

Türkçesi: Fatih Erdoğan

Resimler: Peter Richardson

DEDEM

şiiirsel taş dizdar

Benim dedem bir hayalet. Hayır canım, öyle öykülerde okuduğunuz türden bir hayalet değil. Kanlı canlı, gerçek bir hayalet o. Nereden mi çıkarıyorum? Her şeyden önce çok yaşlı. O kadar yaşlı ki, babam bile onun kaç yaşında olduğunu söyleyemiyor. Düşünün bakalım, hiç insan babasının yaşını bilmez mi? Olsa olsa hayaletlerin yaşını bilemezsiniz.

Dedem çok farklı, biraz da tuhaf görünüyor. Bembeyaz saçları, masmavi gözleri var. Sakalı da bembeyaz, ama babam nedense her hafta tıraşa götürüyor onu. Sakalının uzamasına izin vermiyor. Sonra, çok zayıf ve uzun boylu. Tam bir hayalet görüntüsü sizin anlayacağınız. Üstelik farklı bir dil konuşuyor. Aslında bizim kullandığımız sözcükleri kullanıyor, ama sözcükler yan yana geldiğinde söylediklerinin hiçbir anlamı olmuyor. Şifreli konuştuğunu düşünüyorum. Sanki

sözcüklerin sırasını bozup, bizim bulmamız için karıştırıp söylüyor. Şifreyi çözmek için birkaç haftadan beri uğraşıyorum. Ama henüz bir sonuca varamadım. Şifreyi çözdüğümde, bana çok önemli ve gizli bilgiler vereceğinden eminim.

Belki ozon deliğinin nasıl kapatılabileceğini, UFO'ların gerçekten var olup olmadığını ya da Simge'nin bana neden yüz vermediğini söylüyordur.

Dedemin ne zaman uyuyup ne zaman uyanacağı hiç belli olmaz. Tıpkı hayaletler gibi, bazen geceleri evin içinde dolanıp durur. Bazen kapılara güm güm vurur. Başlangıçta gece uykumun arasında sıçardım, ama artık alıştım. Ne yapacağını, neden yapacağını önceden kestiremezsiniz. Bir bakmışsınız, elektrik düğmesini yerinden sökmüş ya da perdeleri aşağıya indirmiş. Bazen musluğa takar kafasını, sökene kadar uğraşır durur. Hayalet gibi evi altüst eder, bırakır.

Birkaç yıl önce sorsaydınız, bunları söylerdim size. O zamanlar, dedemin bir hayalet olduğuna yemin edebilirdim. Bunu bir keresinde anneme söylemiştim. Annem:

"Hayaletler evde, sokakta, yaşadığımız yerde olmaz. Onlar yalnızca kafamızın içinde bir yerde saklanır ve biz düşününce oradan çıkarlar. İsmi üstünde: Hayal-et. Bir hayalet, sen hayal edersen vardır; hayal etmezsen yoktur," demişti.

O gün annemle babam, dedemin

bir hastalığı olduğunu anlattılar . Bu konuda o kadar çok konuştuk ki, artık onun bir hayalet olmadığını, yalnızca hayalet gibi olduğunu biliyorum. Kimseyi ürkütmeyen, korkutup kaçırmaya çalışmayan, kendi halinde bir hayalet gibi.

Ben doğduğumdan beri dedem bizimle yaşıyor. Eskiden böyle değildi. Birlikte resim yapmayı çok sevdiğimizi anımsıyorum. Rengârenk boyalarımız vardı. Babaannemin sandığından çıkardığımız eski bir dikiş kutusuna koymuştuk hepsini. Kutudaki renkler hiç eksilmezdi, hep artardı. Sırf boya kalemi almak için alışverişe giderdik.

O zamanlar annemle babamın, dedem hakkında sık sık konuştuklarını duyardım.

Çok unutkan olduğunu söyler, üzülürlerdi. Alışverişe gittiğimizde paranın üstünü almayı unuturdu; bazen dönüşte evin yolunu bulamazdı. Evin içinde neyi nereye koyduğunu anımsayamıyordu. Ama nasılsa ben hep yanındaydım. Evin yolunu bulamadığında, resim kağıtlarını kaybettiğinde bulmasına yardım ediyordum.

Birlikte yaptığımız onca masalsı resme karşılık, dedem hiç masal

anlatmazdı.

"Bütün masallar babaannenin sandığında kilitli kaldı, anahtarını da alıp gitti," derdi.

Masal anlatmasa da, ben uyumadan önce yatağımın baş ucunda oturup ninni çalardı. Neyle çalardı, nasıl çalardı hatırlamıyorum. Yalnızca, o müziği çok sevdiğimi ve bir kez daha duymayı çok istediğimi biliyorum. O sesi dinlerken kolayca uykuya dalıverirdim. Bazen rüyamda da sürer giderdi müzik.

Derken, dedem giderek daha az resim yapmaya başladı. Bir de başını alıp gidiyor, sonra da dönüş yolunu bulamayıp kayboluyordu. Sıkıntılı günlerdi. Babam, gecenin bir vaktinde karakoldan gelen kayıp haberiyle atlar gider, dedemi alıp dönerdi. Artık dedemin yalnız başına, hatta benimle bile dışarıya çıkmasına izin vermiyorlardı. Bazen babam gezmeye götürüyordu onu, bazen de hep birlikte çıkıyorduk.

Giderek daha fazla unutuyordu. Zamanı, yaşadığı yeri, adını, babamı, beni. Beni tanımadığını fark ettiğimde çok üzülmüştüm. Nasıl olabilirdi bu? Babam beni karşısına oturtup, dedemin hastalığı ile ilgili uzun uzun

konuştu. Dedemin yaşlılığının, tıpkı sonbaharda ağaçların yapraklarının sararıp dökülmesi kadar doğal olduğunu söyledi. Aradaki tek fark, insanlarda yaşlandıktan sonra bir başka ilkbaharın olmamasıymış.

"Dedenin belleğindeki anılar, hatta bugün yaşadıkları ağacın dökülen yaprakları gibi, rüzgârda savrulup gidiyor. Ama kökleri hâlâ güçlü."

Sonraları dedem çok sessizleşti. Bütün gün pencerenin önünde oturup dışarıyı seyrediyordu. Ama sanki, dışarıda olup biten hiçbir şeyi görmüyordu. Başka bir yere, bizim göremediğimiz uzaktaki bir noktaya bakıyordu. O öylece dışarıyı seyre daldığında, babam dedemin saçlarını sevgiyle okşar ve "Yine nerelere daldın ufkun ardına bakan?" diye sorardı.

"Ufkun ardına bakan"... Bu adı çok sevmiştim. Kızılderili ismi gibiydi. Ben, kendime göre daha da uzattım ismi. "Ufkun ardına bakan okyanus gözlü sonbahar ağacı."

Arada bir zor zamanlarımız olurdu. Annemle babam ne yapacağını bilemezdi. Dedem, bir türlü anlayamadığımız bir nedenle ağlardı; bazen de bağırıp çağırırdı. O zaman odama gitmem gerektiğini bilecek kadar büyümüşüm. O ninninin ne olduğunu bir gün mutlaka anımsayacağımı düşünerek, ayağımı sürüye sürüye odama çekilirdim. Ninniye yeniden duyduğum gün her şeyin yoluna gireceğine, dedemin artık yaprak dökmeceğine inanıyordum.

Babam sık sık sorardı:

"Neyin var baba?"

Dedem anlayamadığımız bir yanıt verirdi:

"Neyim yok oğul!"

Bu konuşma o kadar çok tekrarlanmış ki, bazen

bir tekerleme gibi dönüp dururdu:

"Neyin var baba?"

"Neyim yok oğul!"

Bir gün -nedenini sormayın, bilmiyorum- babaannemin sandığını açmaya karar verdim. Dolap, kutu, paket, kapalı olan ne varsa açıp karıştırmayı oldum olası sevmişimdir. Sandığı, evde yer olmadığı için bodruma kaldırmışlardı. Ayakkabılığın üstündeki anahtarın sandığın kilidine

ait olduğunu
kısa süre
önce

öğrenmiştim. Dedem, anahtarı babaannemin alıp gittiğini söylerken şaka mı yapmıştı?

Aşağısı heyecan vericiydi. Bodruma ulaşmak için geçtiğim koridor uzun dehlizlere benziyordu. Daha önce hiç yalnız başıma inmemiştim bodruma. Bu dehlizlerin sonunda beni kim bilir ne bekliyordu? Bodrumun lambası herhalde uzun zamandan beri yanmıyordu. Tekrar yukarı çıkıp bir mum buldum. Artık elimde bir meşalem de vardı. Küf kokulu bodrumda ilerlemeye başladım. Atmaya kıyamadıkları eski soba boruları, kırık dökük bir yığın eşya, kutular, kutular, kutular... Çok büyük bir bodrum değildi. Ama onca karmaşanın içinde sandığı aramak gerçek bir maceraydı. Oradan buradan sarkan örümcek ağlarının, dev tarantulalar tarafından beni yakalamak için hazırlanmış tuzaklar olduğunu düşündüm. Ben, yağmur ormanlarındaki saklı kenti arayan bir hazine avcısıyım.

Sonunda sandığı buldum. Üzerine yığıldıkları ıvır zıvırı indirmem epey zamanımı aldı. Sandığın iki yanındaki kulpları görünce, annemin söyledikleri geldi aklıma:

"Küçükken, bu kulpları sandığın

kanatları sanırdın. Babaannenin sandığının uçtuğunu düşünürdün."

Aslında hâlâ uçabileceğini düşünüyordum. Ama bu kez, onu uçurabilmek için nasıl bir motor takılması gerektiği üzerinde kafa yoruyordum.

Her yanım toz içinde kalmıştı. Hapşırdım. Hazine avcısı olmak ne kadar da zordu. Neyse ki karşıma akrep, yılan ya da baş edemeyeceğim kadar büyük vahşi bir hayvan çıkmamıştı. Peki, ya kapağını kaldırıncı sandığın içinden böyle bir hayvan üzerime fırlarsa? Anahtarı kilide sokup yavaşça çevirdim. Kilit paslanmıştı ve anahtar kilidin içinde dönmüyordu. "Sandıktaki büyük hayvan, dişlerini kilide geçirmiş, açılmaması için elinden geleni yapıyor!" diye düşündüm. "Yani

sandığı açmamı istemiyor. O halde ya benden korkuyor ya da sandıkta, vermek istemediği çok değerli bir hazine var." Her iki durumda da ben şanslıydım. Sandığı mutlaka açmalıydım.

Uzun süre uğraştım. Bodrumda en az bir iki saat kalmış olmalıyım. Kan ter içindeydim. En sonunda, bulduğum tornavida ile sandığın kapağını kanırtarak açmayı başardım.

Sandıktan neler çıktığını tahmin bile edemezsiniz. Belki her birinin öyküsünü size daha sonra anlatırım. Yasemin kokulu yelpazeyi, kırık kahve fincanını, bir düzine ipek mendili, yün bebeği, parfüm şişesini, oyuncak treni ve diğerlerini. Ama o anda beni ilgilendiren, kamıştan

yapılmış, üzerinde yedi deliği olan, flüte benzer upuzun bir müzik aletiydi. Ne olduğunu bilmesem de bir şeyden emindim: Küçükken, dedemin uyumadan önce bana dinlettiği ninni bu aletten çıkıyordu. Üfledim, bir daha üfledim. Aslına bakarsanız, pancar gibi kızarana kadar üfledim, ama ses çıkaramadım. Belli ki sihirli bir çalgıydı elimdeki. Öyle ya, deliklerini saymazsak, dümdüz sopa gibi bir şeydi. Belki de yalnızca dedemin kullanabildiği sihirli bir değnekti.

Elimde adını bilmediğim sihirli müzik aleti, yukarı çıktım. Dedem yine pencerenin kenarında oturup ufkun ardına bakıyordu. Yavaşça yanına yaklaştım. Ellerini tutup, avuçlarını açtım. Çalgıyı ellerinin arasına bırakırken, "Dede, bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Dedem önce bana baktı, sonra elindekine. Yıllar sonra ilk kez, ufkun ardına bakmadan gülümsedi. Sihirli müzik aletini elinde sımsıkı tutuyordu.

"Neyimi bulmuşsun evlat!"

"Ne bulmuşum dede?"

"Neyim var artık."

Yine anlamsız sözler mırıldandığını düşünmüştüm o an. Sonra tekerleme

geldi aklıma:

"Neyin var baba?"

"Neyim yok oğul!"

Bulduğum sihirli müzik aletinin adının "ney" olduğunu o gün dedemden öğrendim. Dedem üfler üflemez, hep yeniden duymayı istediğim o müzik çıkageldi bir yerlerden. Gelen yalnızca müzik değildi. Annem mutfaktan fırladı.

"Kulaklarıma inanamıyorum," dedi kısık bir sesle.

Babam gazetesi elinde, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış, oturma odasından koşup geldi.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi hayretle.

Dedem o gün, o akşam ve o gece hiç durmadan çaldı. Yemek yemedi, su içmedi. Yerinden kıpırdamadı. Ertesi sabaha kadar, evin her köşesini neyin sesi ile doldurdu. Annem işini gücünü bıraktı. Elinde bulaşık bezi, oturmayı bile unutarak uzun süre dedemi dinledi. Babam hemen ses kaydına girişti. Bir taraftan da, "Nasıl olur? Bunca zaman sonra nasıl olabilir?" diye söyleniyordu.

Bense, neyin sesini

dinledikçe, o müziği aslında hiç unutmamış olduğumu fark ettim. Dedem de döktüğü onca yaprağa rağmen, müziği hiç unutmamıştı. Artık onun bir hayalet olmadığından emindim. Hiçbir hayalet bu kadar güzel ney çalamazdı.

Sonra ne mi oldu? Dedem neyine kavuştuktan sonra, bir daha hiç yaprak dökmedi.

Deniz Arıkan
20 Şubat 1998
ABD'de doğdu.
2004 yılında
Özel Yüzyıl Işıl
İlköğretim
Okulu'nda
okuma-yazma
öğrendi.
Kütüphanecilik
konulu resim
yarışmasında
2. oldu. Sevgi
konulu fotoğraf
yarışmasında
3. mansiyon
ödülü aldı.
Resim
yapmayı, kitap
okumayı çok
seviyor.
Basketbolcu
olmak istiyor.

Artık de sizin de bir sayfanız var!

Bu ay Deniz Arıkan'ın Sihirli Terlik adlı kitabından bir bölüm yayımlıyoruz. Sizin de yazdığınız öyküler, çizdiğiniz resimler varsa bize gönderin, yayımlayalım. Adresimizi derginin künye sayfasında bulabilirsiniz.

Sihirli Terlik

SIKINTI...

Sihirli Terlik'in canı çok sıkılmıştı, kapı çaldı. Evin sahibi geldi. Sihirli Terlik dedi ki yeni terlik arkadaşım geldi! diye bağırdı. Ama evin küçük kızı gelmişti. Küçük kızın canı çok sıkındı. Çünkü sınavdan 30 almıştı. odasına çıkıp üstünü değiştirdi sonra aşağıya inip abur cubur yedi. Sihirli Terlik dedi ki: Ne kadar şişmanlayacak...

Evin küçük kızı abur cuburlarını bitirdikten sonra yukarı çıktı. Defterini açtı. Sonra ödevini yapmaya başladı, bizim küçük yaramazımız oflaya puflaya üzülüyordu. Diyordu ki beni kimse giymiyor sadece küçük kızın anneannesi beni giyiyor o beni çok seviyor. Bana bakıyor, beni yıkıyor, beni tertemiz tutuyor. Ama ailenin diğer üyeleri bana hiç iyi davranmıyorlar. Küçük kız Cansu, annesi ,babası ve 3 yaşındaki Berceste bile bana iyi davranmıyor. Yani o kadar küçük olan çocuk bile bana iyi davranmıyor. Belki küçük kızın dedesi keşke beni

SEVSE.

Penguen

Penguen, *sphenisciformes* takımını oluşturan 16 kuş türünün ortak adıdır. Bu hayvanlar suya ve soğuğa en iyi biçimde uyarlanmış kuş grubudur.

Penguenler uçmazlar ve karada güçlkle hareket ederler. Ayaklan öbür kuşlara göre vücudun çok gerisindedir. Bu nedenle dik biçimde yürür ve öbür kuşların tersine ayak parmaklarının ucuna değil ayak tabanlarına basarlar. Güney Kutbu yakınlarında yaşayan türler 0°C'nin altında kalan sularda yüzer. Su altında çok hızlı hareket ederler.

Bütün penguen türlerinin sırtı siyah, karnı beyazdır. Türler birbirinden başlarındaki süsleri ve boyutlarıyla ayrılır. Sürüler halinde yaşar, kalamar, mürekkep balığı ve küçük balıklarla beslenirler.

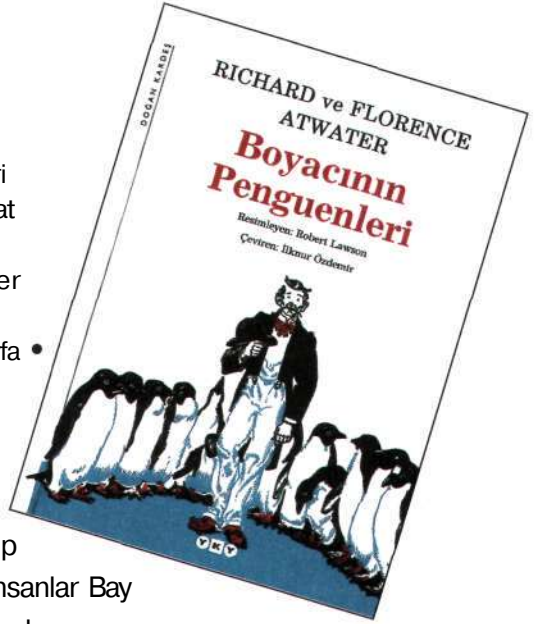
Keriman Abla'nın Kitap sofrası

Kitabın Adı: Boyacının Penguenleri
Yayınevi: Yapı Kredi Kültür ve Sanat
Yayıncılık
Yazan: Richard ve Florence Atwater
Resimleyen: Robert Lawson
Çeviren: İlkur Özdemir • 103 sayfa •

11 yaş ve üstü.

ISBN 975-08-0933-5 • 16,5X22 cm

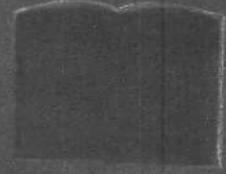
Konu: Bay Popper küçük bir kasabada yaşayan kendi halinde bir boyacıdır. Bütün bahar çalışıp bütün kış evde tembel tembel oturur. Çünkü insanlar Bay Popper'a genellikle bahar aylarında ihtiyaç duyarlar.

Bütün kış yapacak hiçbir şeyi olmayan Bay Popper'ın tek eğlencesi

penguenlerdir. Zamanını penguenlerle ilgili radyo programları dinleyerek, onlar hakkında bilgi edinerek geçirir. Ancak bir gün Popperlara bir paket gelir ve paketin içinden bir penguen çıkar. Bay Popper buna çok sevinir. Ama penguenin yeni ailesine ve doğal ortamından uzak bu kasabaya uyum sağlaması biraz zaman alır. Kaptan Cook adını verdikleri bu penguen, bir süre sonra yalnızlık çekmeye başlar. Bay Popper eve yeni bir penguen alır ve böylece penguen ailesi gittikçe büyümeye başlar. Sonunda Popperların hayatı öyle bir değişir ki neler olup bittiğine kendileri bile inanamazlar. Sonrasında neler mi oldu? E, o kadarnı da artık kendiniz okuyun.

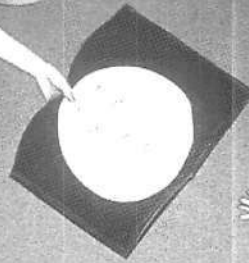

iyi çocuk kitabının adresi

www.binbirkitap.com

özenle seçilmiş...
indirimli...

Öykülerle Çoklu Zekâ Geliştirme Etkinlikleri

Zekâ türünüzü biliyor musunuz?

Özellikle **ilköğretim ikinci ve üçüncü sınıflar** için, okulda ve evde uygulanmak üzere hazırladığımız bu dizinin amacı **çocukta baskın olan zekâ türünü belirlemek, hem bu zekâ türünde, hem de öteki zekâ türlerinde gelişmesini sağlamaktır.**

Sekiz öykü kitabı ve bir kılavuz kitaptan oluşan bu dizideki her öykü kitabı Çoklu Zekâ türlerinden biriyle ilişkilendirilmiştir. Her öykünün sonundaki 15 uygulamanın 8'i o öykünün zekâ türüyle, kalan 7'si öteki zekâ türleriyle ilgilidir.

edinmek için:
www.binbirkitap.com

Çoklu Zekâ Kuramı'na göre zekâ alanları

Sözel-Dilsel Zekâ

Müziksel-Ritmik Zekâ

Bedensel- Kinestetik Zekâ

Sosyal Zekâ

Mantıksal-Matematiksel Zekâ

İçsel Zekâ

Görsel-Uzamsal Zekâ

Doğacı Zekâ

**8 Kitap ve
1 Kılavuz Kitap**